

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **H. P.**, narozený x
bytem x
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 11. 9. 2019,
č. j. 133500/2018/KUSK/LPŽPŘ/ZAM,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2019, č. j. 133500/2018/KUSK/LPŽPŘ/ZAM, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného výše (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dobříš (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 9. 2018, č. j. MDOB 47205/2018/SLM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil zákaz uvedený v ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona, dle kterého smí řidič jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h. Za uvedené protiprávní jednání byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ve spojení s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2016 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že je dle jeho názoru napadené rozhodnutí nezákonné, neboť dříve, než došlo k jeho doručení, zanikla odpovědnost žalobce za spáchaný přestupek. Prvostupňové rozhodnutí totiž bylo vydáno dne 14. 9. 2018. Právě momentem vydání rozhodnutí, kterým se obviněný uznává vinným, počíná plynout nová jednoletá prekluzivní doba. K tomu žalobce odkazuje na § 30 písm. a) a § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Odpovědnost za přestupek proto dle žalobce zanikla již dne 15. 9. 2019. Napadené rozhodnutí však bylo žalobci doručeno teprve dne 19. 9. 2019. Žalobce proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a žádá přiznat náhradu nákladů řízení. Vedle toho žalobce vyjadřuje nesouhlas s vyvěšením osobních údajů svých a jeho zástupce na „celosvětovou komunikační síť internet“ Nejvyšším správním soudem a navrhuje naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že se domnívá, že jím vydané napadené rozhodnutí bylo vydáno ve věci již pravomocně skončené, a že tedy vydání napadeného rozhodnutí bránila překážka *res iudicata*. Dne 11. 7. 2018 byl totiž správním orgánem I. stupně vydán příkaz pod č. j. MDOB 31221/2018/SLM (dále jen „příkaz“), proti němuž byl v zákonem stanovené lhůtě podán obecným zmocněncem žalobce Ing. J. odpor, u něhož absentoval podpis, stejně jako u přiložené plné moci. Na informaci o vadách podání však Ing. J. nereagoval. Dne 6. 8. 2018 proto oznámil správní orgán I. stupně nabytí právní moci příkazu dnem 27. 7. 2018. Vedle toho žalovaný uvádí, že Ing. J. vystupuje v přestupkových řízeních opakovaně a běžně podává opravné prostředky prostřednictvím e-mailu bez podpisu, stejně jako předkládá nepodepsané plné moci. Žalovaný cituje část rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018–39, podle kterého *„[p]odává-li stejná osoba jako účastník či jako zmocněnec opakovaně listinná podání bez podpisu, není procesní chybou, pokud správní orgán nepostupuje podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu nevyzve k odstranění nedostatku podání. Stejně závěry platí i pro osoby nějakým způsobem spojené s osobami tyto obstrukční taktiky využívajícími. Takovéto podání je v těchto výjimečných případech zneužitím práva, nepožívá právní ochrany a nevyvolá samo o sobě žádné procesní důsledky. Správní orgán na ně nemusí nijak procesně reagovat.“*
4. Žalovaný je názoru, že napadené rozhodnutí je s ohledem na výše uvedené nutné považovat za nevykonatelné, nikoliv však nezákonné. Je názoru, že bylo doručeno v zákonem stanovené lhůtě, neboť prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 17. 9. 2018, zatímco napadené rozhodnutí bylo osobně žalobci doručeno dne 16. 9. 2019, tedy stále v „otevřené“ lhůtě. Nevykonatelnost napadeného rozhodnutí však dle žalovaného není důvodem pro jeho zrušení soudem pro nezákonnost. Žalovaný proto navrhl soudu žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

5. Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti.
6. Dne 4. 6. 2018 v 18:19 h v obci C. na silnici II/119 řídil žalobce motocykl tovární značky B., registrační značky x, přičemž prostřednictvím radarového rychloměru bylo zjištěno, že překročil maximální dovolenou rychlost v obci o minimálně 19 km/h, neboť řídil předmětný motocykl rychlostí 69 km/h (po odečtu toleranční technické odchylky v hodnotě 3 km/h). Tímto jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, dle kterého smí řidič jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h.
7. S ohledem na nesouhlas žalobce s uložením pokuty příkazem na místě dle § 91 zákona o odpovědnosti za přestupky postoupil policejní orgán věc správnímu orgánu I. stupně. Ten dne 11. 7. 2018 vydal příkaz, který byl žalobci doručen dne 18. 7. 2018. Příkazem byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Proti příkazu podal žalobce ve stanovené lhůtě prostřednictvím obecného zmocněnce Ing. M. J. (dále jen „zmocněnec“) odpor. Protože správní orgán I. stupně shledal, že odpor není opatřen zaručeným elektronickým podpisem, vyzval žalobce, aby jej v zákonem stanovené lhůtě doplnil. Dne 31. 7. 2018 žalobce odpor zaslal správnímu orgánu I. stupně opětovně, a to již řádně opatřený elektronickým podpisem. Spolu s odporem zaslal zmocněnec správnímu orgánu I. stupně rovněž plnou moc, která však nebyla – stejně jako v případě prvního podání, které zmocněnec učinil – žalobcem podepsána.
8. Dne 6. 8. 2018 oznámil správní orgán I. stupně žalobci (osobně), že příkaz nabyt ke dni 27. 7. 2018 právní moci, neboť neobdržel řádnou plnou moc udělenou zmocněnci pro zastupování ve věci. V obou případech totiž nebyla plná moc žalobcem podepsána a nadto byla datována až ke dni 28. 7. 2018. Zmocněnec tak nebyl v době podání odporu dle správního orgánu I. stupně oprávněnou osobou ve smyslu § 33 správního řádu a nemohl za žalobce ve věci jednat.
9. Posléze (v blíže nezjištěný den) žalobce osobně učinil vůči správnímu orgánu I. stupně podání, v němž uvedl, že ještě před podáním odporu zmocněncem byla mezi žalobcem a zmocněncem uzavřena dohoda o zastoupení, byť je plná moc datována teprve ke dni 28. 7. 2018. Zároveň uvedl, že plná moc byla správnímu orgánu I. stupně skutečně zaslána bez podpisu, k čemuž došlo dle jeho slov omylem. Právní moc příkazu dle žalobce nenastala, neboť odpor byl podán řádně a včas. K podání přiložil plnou moc datovanou opětovně ke dni 28. 7. 2018, nyní již však opatřenou podpisem žalobce.
10. Na žalobcovo podání reagoval správní orgán I. stupně sdělením, v němž zopakoval již tvrzené: příkaz nabyt právní moci dne 27. 7. 2018, neboť odpor byl sice podán zmocněncem v zákonem stanovené lhůtě, avšak dříve než žalobce udělil zmocněnci plnou moc k úkonům v daném řízení. Posléze (v blíže nezjištěný den) zmocněnec učinil vůči správnímu orgánu I. stupně další podání, ve kterém uvedl názor, který již předtím formuloval osobně žalobce: i když byla plná moc vystavena až po podání odporu, dohoda o zastoupení byla uzavřena předtím.
11. Dne 3. 9. 2018 správní orgán I. stupně (navzdory skutečnosti, že předtím dvakrát informoval žalobce, že se příkaz stal dne 27. 7. 2018 pravomocným) vyrozuměl žalobce prostřednictvím zmocněnce o jeho právech, jež může uplatnit před vydáním rozhodnutí ve věci.

12. Dne 14. 9. 2018 správní orgán I. stupně vyhotovil a dne 17. 9. 2018 vypravil prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odvolání bez uvedení důvodů. Navzdory výzvě k doplnění náležitostí odvolání dle § 82 odst. 2 správního řádu žalobce ve stanovené lhůtě neuvedl, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Žalovaný proto prvostupňové rozhodnutí přezkoumal na základě důkazů nashromážděných správním orgánem I. stupně, a protože dospěl k závěru, že skutek kladený žalobci za vinu byl spolehlivě prokázán, rozhodl o odvolání napadeným rozhodnutím způsobem uvedeným v bodu 1 tohoto rozsudku.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
14. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Žalobce výslovně vyjádřil souhlas s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání. Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí.

Posouzení otázky *ne bis in idem* a žalobního bodu

15. Jediný žalobní bod, který žalobce v žalobě uplatnil, směřuje k jeho odpovědnosti za přestupek, která podle jeho názoru zanikla dříve, než mu bylo napadené rozhodnutí doručeno; to je dle jeho názoru jako takové proto nezákonné.
16. Dle § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. „[s]oud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.“ Jedním z klíčových principů, na kterých je soudní přezkum rozhodnutí založen, je tedy přezkum jen v mezích včas uplatněných žalobních bodů. Soud se může zabývat jen takovými žalobními body (důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí), které žalobce v žalobě uplatnil. I kdyby snad rozhodnutí vykazovalo vady, které však žalobce v žalobě neuplatnil, nemůže je soud sám o své vůli identifikovat a rozhodnutí zrušit. Tím by překročil závazný požadavek § 75 odst. 2, který představuje zásadu dispoziční (srov. KÜHN, Z a kol. *Soudní řád správní: komentář*. Praha. Wolters Kluwer, 2019).
17. Z výše uvedeného pravidla však existuje výjimka stanovená přímo zákonem, jde-li o případ nicotnosti napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), a dále z citovaného pravidla existují výjimky, které byly dovozeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud tak dovodil, že i (některé) protiústavnosti rozhodnutí není třeba namítat, ale soud k nim musí přihlídnout i bez návrhu. Příkladem je aplikace retroaktivity nové hmotněprávní úpravy ve prospěch pachatele správního deliktu (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008–77) nebo porušení zásady *ne bis in idem* dle čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Soud tedy musí aplikovat čl. 40 odst. 5 nebo 6 i za situace, kdy stěžovatel tuto námitku v řízení neuplatnil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 44/2008–142).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

18. S ohledem na to, že v projednávané věci vyjádřil žalovaný názor, že prvostupňové a posléze i napadené rozhodnutí bylo vydáno, ačkoliv ve věci bylo předtím již pravomocně rozhodnuto příkazem, musel soud v souladu s konstantní judikaturou výše citovanou *ex officio* ověřit, zda skutečně nebyla ve věci založena překážka *res iudicata*, jak se žalovaný domnívá, a zda tak nebyl porušen ústavní princip „ne dvakrát o tomtéž“. Přitom pokud by soud dospěl k závěru, že ve věci bylo pravomocně rozhodnuto dvakrát, nemělo by smysl posuzovat jediný žalobní bod, kterým žalobce namítá zánik odpovědnosti za přestupek v důsledku uplynutí roční prekluzivní lhůty¹, neboť napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí prvostupňové by bylo nehledě na důvodnost, či nedůvodnost žalobního bodu nezákonné, respektive dokonce protiústavní.
19. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal prostřednictvím zmocněnce v zákonem stanovené lhůtě odpor, u kterého sice absentoval uznávaný elektronický podpis, ale který byl posléze v pětidenní lhůtě postupem dle § 37 odst. 4 správního řádu podpisem zmocněnce potvrzen. Odpor byl tedy podán řádně a včas. Není proto pravdou, jestliže žalovaný ve vyjádření k žalobě tvrdí, že na přípis ze dne 27. 7. 2018, kterým byl žalobce informován o vadách podání (správní orgán I. stupně informoval zmocněnce o absenci podpisu u odporu, nikoliv však u plné moci), nebylo reagováno. Navzdory tomu, že byl odpor podán řádným způsobem, oznámil správní orgán I. stupně dne 6. 8. 2018 osobně žalobci, že příkaz nabyt právní moci z důvodu, že předložená plná moc nebyla žalobcem podepsána a nadto byla datována až ke dni 28. 7. 2018, ačkoliv podání bylo zmocněncem učiněno před tímto datem.
20. K absenci podepsané plné moci soud uvádí, že je skutečně pravdou, že taková, tj. podepsaná plná moc nebyla přílohou ani odporu ze dne 26. 7. 2018, ani jeho doplnění o uznávaný elektronický podpis ze dne 31. 7. 2018. Za této situace tak byl správní orgán I. stupně povinen vyzvat zmocněnce žalobce k doložení řádné plné moci, jak dovodila judikatura (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 As 181/2015–34, ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014–32, ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 34/2016–35 či ze dne 18. 8. 2016, č. j. 9 As 188/2016–18, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Správní soudy navíc již judikovaly, že „[j]estliže ten, kdo vystupoval ve správním řízení jako zástupce účastníka, aniž se prokázal plnou mocí, ji předloží dodatečně, je tím nedostatek průkazu zastoupení zhojen, a jsou tak schváleny i ty úkony, které zástupce účastníka učinil v řízení ještě před podpisem plné moci. I pokud byla plná moc osvědčující zastoupení žalobce při podání odvolání vystavena později, nelze z toho dovozovat, že odvolání bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou, a že se tedy jedná o odvolání nepřípustné.“ Z tohoto úhlu pohledu proto k neuznání průkazu plné moci správním orgánem I. stupně nemohlo vést ani zjištění, že plná moc byla opatřena pozdějším datem, než byl zmocněncem podán odpor proti příkazu.
21. Odkaz žalovaného na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které není za výjimečných okolností, kdy jsou opakovaná podání neopatřena podpisem, zjevným zneužitím práva, nutné postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu vyzývat k odstranění nedostatku podání, v daném případě neobstojí. Soudu je sice známo, že osoba

¹ Pro upřesnění je nutno podotknout, že terminologicky se *de facto* jedná o prekluzivní, a nikoli promlčecí lhůtu. Jejím uplynutím odpovědnost za přestupek zaniká. Nicméně v souladu s běžně užívanou terminologií v trestním právu hmotném, v němž se také hovoří o promlčení trestní odpovědnosti (§ 34 a násl. zákona č. 141/1961, o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů), se upřednostnilo zachování tohoto pojmosloví (srov. důvodovou zprávu k zákonu o odpovědnosti za přestupky, komentář k § 30)

obecného zmocněnce Ing. M. J. pravidelně vystupuje ve správních řízeních, jejichž běžným rysem jsou různé obstrukční strategie, avšak nelze pominout, že argumentace citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu byla použita teprve ve vyjádření k žalobě, tedy žalovaným až po skončení správního řízení. Za situace, kdy správní orgán I. stupně nakonec konstatoval (navzdory tomu, že předtím dvakrát žalobce vyrozuměl o tom, že příkaz je v právní moci), že byl odpor podán řádně a akceptoval, že nedostatek průkazu plné moci k učinění tohoto úkonu byl dostatečným způsobem odstraněn, což vedlo k tomu, že bylo v řízení pokračováno a ze strany správních orgánů ve věci komunikováno výhradně se zmocněncem, nemůže žalovaný *ex post* ve vyjádření k žalobě tvrdit, že odpor nabyl právní moci, neboť „Ing. J. vystupuje opakovaně v přestupkových řízeních, opakovaně podává opravné prostředky e-mailem bez podpisu, stejně jako plné moci.“

22. S ohledem na výše uvedené je soud názoru, že odpor byl žalobcem prostřednictvím jeho zmocněnce podán řádně a včas, stejně jako bylo posléze dostatečným způsobem prokázáno, že podání učinila osoba k tomu na základě plné moci oprávněná (srov. § 33 odst. 1 správního řádu). Příkaz proto nenabyl právní moci a nepředstavoval pro další řízení překážku věci rozhodnuté.
23. S ohledem na výše uvedené se tak soud mohl zabývat uplatněným žalobním bodem.
24. Dle § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky zaniká odpovědnost za přestupek uplynutím promlčecí doby.
25. Dle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba činí 1 rok.
26. Dle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky „[p]romlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.“
27. Dle § 32 odst. 2 písm. a), b) a c) zákona o odpovědnosti za přestupky „[p]romlčecí doba se přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku, vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“
28. Přestupek, který je žalobci kladen za vinu, byl spáchán dne 4. 6. 2018. Správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí vyhotovil dne 14. 9. 2018 a vypravil jej dne 17. 9. 2018.
29. Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu „[v]ydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"“
30. Prvostupňové rozhodnutí tedy bylo ve věci vydáno dne 17. 9. 2018. Vydáním rozhodnutí byla přerušena předtím plynoucí jednoletá promlčecí (prekluzivní) doba. Pravidla pro počítání času vycházejí z obecných principů, jež jsou z velké části totožná napříč hmotněprávními i procesními předpisy (srov. § 40 odst. 1 správního řádu, § 40 s. ř. s., § 605 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, § 33 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, § 60 zákona č. 141/1961, o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, nebo § 55 a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů). Z nálezů Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, přitom vyplývá, že tyto obecné

principy se použijí rovněž tehdy, neobsahuje-li právní úprava aplikovaná v konkrétním případě vlastní pravidla pro počítání času.

31. Jedním z obecných pravidel pro počítání času je, že do běhu lhůty (doby) se nezapočítává den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty (doby), tedy že lhůta (doba) počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek; to neplatí, jde-li o lhůtu (dobu) určenou podle hodin. Toto pravidlo se uplatní rovněž ve vztahu ke lhůtám (dobám) určeným podle týdnů, měsíců a let.
32. Přerušením promlčecí doby, respektive následujícího dne poté, co bylo prvostupňové rozhodnutí dne 17. 9. 2018 vydáno, počala běžet nová jednoletá promlčecí doba. V případě lhůt (dob) určených podle týdnů, měsíců nebo let se dále uplatní pravidlo, podle kterého tyto lhůty (doby) končí uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty (doby). Došlo-li ke skutečnosti určující počátek doby 17. 9. 2018, uplynula promlčecí doba dnem 17. 9. 2019. Není proto pravdou, že odpovědnost za přestupek zanikla již ke dni 15. 9. 2019, jak se mylně domnívá žalobce. I přesto však soud zjistil, že okolnosti daného případu svědčí v jeho prospěch.
33. Nejvyšší správní soud již v minulosti judikoval, že před uplynutím promlčecí doby nejenže musí být rozhodnutí o přestupku vydáno, ale musí i nabýt právní moci. Například ve svém rozsudku ze dne 30. 10. 2010, č. j. 7 As 61/2010–89, dospěl k závěru, že „ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba vyložit tak, že přestupek musí být v zákonné lhůtě projednán pravomocně. Pokud totiž právo správního orgánu projednat přestupek po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o přestupku perfektní, tzn. splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu. Není rozhodující, zda správní akt nabude právní moci marným uplynutím lhůty k odvolání, oznámením rozhodnutí o podaném odvolání či případně jiným zákonem stanoveným způsobem. Z procesního hlediska jde o konečný výsledek určitého postupu správního orgánu. **Nelze připustit, aby rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty**“ (zvýraznění provedl soud).
34. Byť citovaný rozsudek byl vydán v době účinnosti nyní již zrušeného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, není dle názoru soudu pochybností o tom, že vstoupením zákona o odpovědnosti za přestupky v účinnost se na popsaném principu vázajícím se k zániku odpovědnosti za přestupek nic nezměnilo.
35. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci do vlastních rukou dne 16. 9. 2019, tedy ještě před uplynutím promlčecí doby, a proto navrhl soudu žalobu zamítnout. Žalobce však byl ve správním řízení řádně zastoupen zmocněncem, což správní orgány nemohou nyní již rozporovat, neboť ve správním řízení – přes počáteční zmatečný postup správního orgánu I. stupně – byla plná moc udělená žalobcem zmocněnci nakonec akceptována a posléze proto správní orgány jednaly se žalobcem výhradně prostřednictvím jeho zmocněnce. Není proto podstatné, kdy žalovaný doručil napadené rozhodnutí žalobci, ale kdy jej doručil jeho zmocněnci, neboť teprve tím okamžikem se napadené rozhodnutí stalo pravomocným.
36. Ze správního spisu vyplývá (a mezi stranami to není sporné), že napadené rozhodnutí, vyhotovené dne 11. 9. 2019 a následujícího dne vydané, bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 19. 9. 2019, to znamená již po uplynutí jednoleté promlčecí doby. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že pokud správní orgán nezastaví řízení o přestupku přesto, že odpovědnost za přestupek zanikla [nyní § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky], jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

správním orgánem, které má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004–39). Specifikem nyní projednávané věci je však ta skutečnost, že dne 12. 9. 2019 mohl žalovaný o odvolání ještě rozhodnout, jak skutečně učinil. Pokud by bylo napadené rozhodnutí doručeno zmocněnci žalobce nejpozději dne 17. 9. 2019, stalo by se tak v poslední den před uplynutím promlčecí doby a rozhodnutí by nebylo zatíženou vadou nezákonnosti. Protože však zmocněnci byla datová zpráva, jejíž přílohou bylo napadené rozhodnutí, doručena do datové schránky až o dva dny později, stalo se tak napadené rozhodnutí *de facto* teprve *ex post* nezákonným, neboť ve smyslu shora citované judikatury nebyl přestupek v zákonné lhůtě projednán pravomocně. Žalobní bod soud proto shledal důvodným.

37. Pokud jde o žalobcův nesouhlas se zveřejňováním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu, je třeba konstatovat, že uvedený nesouhlas není žalobní námitkou (viz bod 19 žaloby) a nemá ani žádnou relevanci ve vztahu k pro jednané věci. Soud se jím proto blíže nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

38. Vzhledem k tomu, že žalovaný doručil žalobci napadené rozhodnutí teprve po uplynutí jednoleté promlčecí doby, tedy až poté, co odpovědnost žalobce za přestupek zanikla, dopustil se nezákonnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a naplnil tak důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 správního řádu. Soud současně podle ustanovení § 78 odst. 4 správního řádu věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude povinností žalovaného řízení o přestupku zastavit podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů v celkové částce 9 800 Kč. Tuto částku tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna advokáta ve výši 6 800 Kč, jež zahrnuje dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava věci a sepsí žaloby dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“) ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s.]; dále výsledná částka sestává ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. června 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně